

El pare

L'ANDREU, AL FINAL d'*El pare*, en un moment de lucidesa, li diu a la seva cuidadora: "De vegades, tinc la sensació que vaig perdent les fulles". Fa més d'una hora que estem veient, que estem sentint, com un home gran es va perdent en la foscor de la demència. I just aleshores, quan ja no sap qui és, deixa anar una metàfora prodigiosa que Josep Maria Pou entona com si fos realment així, un arbre que, enmig de l'hivern, s'adona que ha quedat despullat.

L'obra de Florian Zeller és una peça d'orfebreria escènica i un os dur per a un intèrpret de l'edat de Pou. Suposa fer front al pitjor malson de la vellesa: la desaparició en vida. Però l'actor, més proper que mai, lluny dels tòtems shakespearians, dels grans homes que ha interpretat, baixa a l'infern, immaculat. Aquí,

DE QUÈ VA...

La caiguda en l'infern de la demència d'un home gran.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per comprovar la grandesa de Josep Maria Pou.

→ Teatre Romea.
M: Liceu. Fins al 26 de febrer. 19-29 €.

OBRA DEL MES

a *El pare*, és un pobre home que té al·lucinacions, que no sap on és i que vol demostrar, encara, la força i la independència que va tenir i que li han fugit. També sap ser-ho.

A prop seu hi té l'Anna, una Rosa Renom de traca que cuida el pare i que dubta, que l'estima, però que vol seguir vivint. I tot amb una posada en escena efectiva i senzilla de Josep Maria Mestres que entén molt bé la

dicotomia entre els dos mons on viu l'Andreu, en una escena que va quedant-se sense cadires així com el protagonista va perdent el present.

El pare és una obra dura, sense concessions, només apta per a un grandíssim actor que estima el teatre i que fa que el públic, rendit, estimi una mica més la vida que té mentre abandona la sala i torna a casa. ■ Andreu Gomila